

Nászta Katalin
FÖLDSZAGÚ

micsoda fényes attitűdök
mondta Rosenberg
és leült a medence földjére
látod körben a rózsák
sorfalat állnak
s a kihagyásos ijedelmek
sem merednek úgy
mint régen

micsoda délután
sóhajtott aztán
s lehajoltában nyugtázta a napot
bár az még pirosan vijjogott

alkonyodott

függőleges szárnyakon jött az este
lezuhant
maga alá térdepeltette
a várost

látomás volt kétségtelen
Rimbaud is velünk volt
sóhajtoztunk hát közszelemlén;
látod a csillagot?
már rég nincs - csak a fénye

üzenetébe burkolózva
ültünk tovább
a medence melegében
szikáron
vágaink elsimultak a földdel
már nem is vagyok - mondtam

míg állt fölöttünk az est
és hallgatott
szemlesütve hófehéren

REMÉNY

szerelmes nyarak szövőszéke
ver a szíve a földnek
és élnek az álmok
állnak a házak

penészvirágot foltoz
foszló világban gyűrűzik a föld

*szerelmes Istenünk
add meg nekünk
itthonmaradt árváknak
a házunk!*

*házam házadra hazái nyisson
szülőföldünk legyen otthon
itthon is*

zuhanó kövek közt - fülem a földön
horzsolt halántékkal - szemem az égen
vérző napkeltében - egy lélegzetbe
imádkozik az Isten

Ács Jenő

KINEK LÁTÁSA TENGERIG TEREL

Keze, teremő karja, íme, örök
sugár, amely ránk szögezve függ;
lehelletünk évszakba burkolózik,
és ha fölnezünk: mindig reszketünk.

Haragja, ó, a könnyes nyári villám,
ami, ha sújt, oly izzón fölemel;
ki tud mutatni kora esti arcot,
kinek látása tengorig terel?

És ősz szakad mindnyájunk két szemére,
zuhan reánk a lágy, fölső haza;
ki térden várja az örök suhintást,
felhajnallik a bukó homloka.